

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **R. P.**
bytem
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2019, č. j. KUZL-84510/2018,
sp. zn. KUSP-84510/2018/DOP/Od,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podle správních orgánů řídil pod vlivem alkoholu. Podle žalobce se však správní orgány dopustily několika pochybení. Byť to navrhoval, nedošlo k výsledku zasahujících policistů. Ti postupovali v rozporu s příslušnou metodikou. Žalobce prý před zastavením policisty kouřil. Policisté pak provedli orientační dechové zkoušky, aniž by uplynul potřebný časový úsek mezi dokouřením a dechovou zkouškou. Správní orgány pak podle žalobce neprokázaly, že by svým jednáním kohokoli ohrozil nebo narušil veřejný zájem. Napadá také výši pokuty.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Dne 15. 7. 2018 po osmé hodině ranní policie zastavila žalobce u kulturního střediska na ulici Komenského ve Chropyni. Z dechu žalobce byl cítit alkohol. Policie proto pojala podezření, že řídí pod jeho vlivem. Provedla dechové zkoušky. Při první z nich v čase 8:15 naměřila žalobci 0,28 promile alkoholu. Druhé měření v čase 8:21 ukazovalo na přítomnost 0,26 promile. Žalobce s naměřenými hodnotami souhlasil. Přiznal požití alkoholu předchozího dne. V době od 18:00 do 20:00 měl vypít čtyři půllitry jedenáctistupňového piva.
3. Městský úřad Kroměříž („městský úřad“) nejprve vydal ve věci příkaz. Dne 16. 8. 2018 jím uložil žalobci pokutu ve výši 7.000 Kč a zákaz řízení na šest měsíců. Shledal ho vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Žalobce se totiž účastnil provozu na pozemních komunikacích pod vlivem alkoholu [§ 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu]. Žalobce nicméně podal proti tomuto příkazu odpor. Městský úřad proto pokračoval v řízení. Dne 7. 9. 2018 městský úřad vyzval žalobce k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Žalobce navrhl městskému úřadu ke zvážení, zda nedoplnit dokazování o výsledcích zasahujících policistů. Měl pochybnosti o souladu dechových zkoušek s platnou metodikou. První dechovou zkoušku totiž policisté provedli po zastavení žalobce, který těsně předtím kouřil, což mohlo zkoušku ovlivnit.
4. Městský úřad ovšem dne 14. 11. 2018 vydal rozhodnutí ve věci pod č. j. MeUKM/076937/2018, sp. zn. MeUKM/048991/2018/09 361-327/18 („rozhodnutí městského úřadu“). Rozhodl stejně jako v příkazu, jímž řízení zahájil. Návrhu na doplnění dokazování nevyhověl. Přestupek jasně dokazovaly provedené zkoušky. Policisté je provedli v souladu s metodikou. Postupovali podle návodu. Žalobce na místě s naměřenými hodnotami souhlasil. Neuváděl, že by kouřil. Výtisky dechových zkoušek podepsal a nepožadoval vyšetření v nemocnici. Pokud by měl pochybnosti o ovlivnění měření kouřením, určitě by to zmínil. Městský úřad poté popsal, že alkohol ovlivňuje schopnost správně vyhodnotit realitu a zvyšuje reakční dobu. Vyslovil pochybnosti o tom, kolik alkoholu žalobce vypil, a do kdy jej předcházejícího dne popíjel. Materiální stránku přestupku tak měl za splněnou. Přestupku se žalobce podle městského úřadu dopustil ve vědomé nedbalosti. Vzal v potaz, že se žalobce přestupku dopustil v ranních hodinách, v centru obce, v místě se zastavbou a vyšší hustotou provozu. Nebyl také bezúhonným řidičem. Proto uložil pokutu ve střední hranici. Zákaz řízení pak uložil na samé spodní hranici.
5. Žalobce se odvolal. Namítal, že městský úřad postupoval v rozporu s metodikou pro provádění dechových zkoušek. Nevzal v potaz faktory, které mohou mít na měření vliv. Zopakoval, že žalobce bezprostředně před první zkouškou kouřil, což o ní vyvolává pochybnost. Znovu namítl i neprokázání materiální stránky přestupku.
6. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 1. 2019, č. j. KUZL-84510/2018, sp. zn. KUSP-84510/2018/DOP/Od („rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. Ztotožnil se se závěry, které městský úřad učinil, včetně závěrů o výši a druhu trestu. K námitce na způsob provádění dechových zkoušek uvedl, že pokud první dechovou zkoušku ovlivnilo kouření

žalobce, druhou zkoušku provedenou po pěti minutách by již neovlivnilo. Její výsledek by musel být rapidně jiný. Pokud měl žalobce za to, že výsledky dechových zkoušek mohlo kouření negativně ovlivnit, pak neměl souhlasit s naměřenými hodnotami. Měl policisty požádat o provedení odběru krve nebo moči. Žalobce se naopak ke konzumaci alkoholu doznal. Výpověď zasahujících policistů by nemohla poskytnout odpověď na otázku, zda žalobce v době několika minut předcházející zastavení vozidla kouřil. Lze vyloučit, že by si nevšimli, pokud by žalobce bezprostředně před dechovou zkouškou kouřil.

7. K materiální stránce přestupku žalovaný zdůraznil, že řízení pod vlivem alkoholu vnímá jako velice závažné, nebezpečné a společensky nežádoucí protiprávní jednání. Řidiči nad 35 let, kteří řídí vozidlo pod vlivem alkoholu do 0,49 promile, násobí riziko vzniku dopravní nehody se smrtelnými následky třikrát oproti střízlivým řidičům. I nízká hodnota alkoholu představuje zcela objektivní riziko nebezpečného jednání pro společnost. Zákonodárce mu čelí nulovou tolerancí alkoholu za volantem. Nebezpečnost nízkých hladin alkoholu spočívá právě v tom, že si řidič neuvědomuje jeho vliv, cítí se subjektivně zcela v pořádku, ale objektivně v pořádku samozřejmě není a v krizových momentech pak nestačí adekvátně reagovat v takovém rozsahu, jak by reagoval jako zcela střízlivý. Je přitom zcela lhostejné, zda zrovna v daný okamžik svou jízdou někoho bezprostředně ohrozil anebo nikoliv. Rozhodné je to, že k ohrožení jiných účastníků silničního provozu dojít mohlo, neboť místo, kde k události došlo, je veřejně přístupné.

III. Žaloba

8. Žalobce namítá porušení jeho práva na obhajobu. Žalovaný neprovedl doplnění dokazování navrhaným výsledkem zasahujících policistů. Stále zde existuje důvodná pochybnost o průběhu protiprávního jednání. Městský úřad nevzal v potaz možné pochybení a postup v rozporu s platnou metodikou pro provádění dechových zkoušek. Jí vyžadovaný časový úsek tří minut od skončení kouření a provedením dechové zkoušky neuplynul.
9. Žalobce dále napadá závěry správních orgánů o naplnění materiální stránky přestupku. Správní orgány neprokázaly, že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. Žalobce se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Městský úřad by musel přesně zjistit místo spáchání přestupku a popsat průběh údajného protiprávního jednání. Měl se také zabývat výší sankce a odůvodnit ji. Odpovídající sankcí za jednání spáchané z nevědomé nedbalosti by byla sankce na samé spodní hranici.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval, že svědeckou výpověď policistů považoval za nadbytečnou. Nemohla přinést nic nového. Tvzení žalobce o jeho kouření před dechovou zkouškou žalovaný považuje za účelové. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí nekonstatoval, že formální a materiální znaky přestupku jsou totožné. Není mu jasné, jak k tomu žalobce dospěl. Příslušná část žaloby se zřejmě týká jiného případu, protože místo i průběh přestupkového jednání městský úřad

zjistil nade vši pochybnost. Žalobce se pak plete, pokud hovoří o shledaném zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. O té nemůže být řeč. Správní orgány u žalobce shledaly zavinění ve formě nedbalosti vědomé. Argumentace vůči výši správního trestu se nezakládá na pravdivém podkladu.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání za splnění podmínek § 51 s. ř. s. Oba účastníci řízení s tím souhlasili a nařízení jednání nebylo třeba. V průběhu řízení došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyni, která doposud ve věci rozhodovala, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
12. Žaloba *není důvodná*.
13. Žalobce vznáší čtyři žalobní body: a) že městský úřad neprovedl výslech policistů, b) že při provádění dechových zkoušek policisté nedodrželi stanovený postup, c) že jednání žalobce nenaplnuje materiální stránku přestupku, d) že uložený správní trest neodpovídá přestupku. Krajský soud nyní tyto čtyři námitky v uvedeném pořadí posoudí.

V. a) Neprovedení výslechu policistů

14. Žalobce nejprve namítá, že městský úřad měl k jeho návrhu vyslechnout policisty, kteří provedli dechovou zkoušku. Pokud tak neučinil, postupoval podle žalobce nezákonně. Není tomu tak.
15. Jak ustáleně judikuje Nejvyšší správní soud, správní orgán neváže jakýkoliv návrh účastníka řízení na provedení důkazů. Pokud provedení důkazů odmítne, má jedinou povinnost – musí se s důvody odmítnutí vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí. Důvodem pro odmítnutí provést důkazy navržené účastníkem řízení může být skutečnost, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již bylo nadbytečné. Zjišťování skutkových otázek z hlediska právního posouzení věci bezvýznamných by bylo v hrubém rozporu s efektivitou správního řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2019, č. j. 5 Azs 55/2019-24, bod 25, či ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32).
16. Městský úřad těmito požadavkům dostál. Vysvětlil, že o skutkovém stavu nemá pochybnosti díky provedeným zkouškám, které proběhly podle návodu. Opřel se i o skutečnost, že žalobce na místě s naměřenými hodnotami souhlasil, neuváděl, že by kouřil, výtisky dechových zkoušek podepsal a nepožadoval další vyšetření. Na to navázal i žalovaný, který dodal, že by výpověď policistů nemohla nic změnit. Zejména by nemohla vést k odpovědi na otázku, zda žalobce kouřil, pokud tomu v daný moment vůbec nic nenasvědčovalo. Správní orgány tedy splnily svoji povinnost odůvodnit odmítnutí provést žalobcem navrhované důkazy. Žalobce

ostatně sám v daném návrhu uvedl, že dává městskému úřadu „ke zvážení“, zda tento výsledek neprovést. Městský úřad to zvážil a odůvodněně výsledek neprovedl. Postupoval zákonně a správně.

17. Námitka žalobce o zatížení přestupkového řízení vadou, pokud neproběhl výsledek zasahujících policistů, je tedy nedůvodná.

V. b) Postup při provedení dechových zkoušek

18. Žalobce v průběhu celého řízení namítá, že policisté postupovali v rozporu s příslušnou metodikou. V žalobě konkrétně poukazuje na možné ovlivnění výsledků tím, že bezprostředně před provedením první dechové zkoušky kouřil.
19. Krajský soud se však musí ztotožnit se žalovaným. Žalobce tuto námitku vznáší účelově. O tom, že by žalobce před první zkouškou kouřil, neexistují žádné známky. Policisté by to nepochybně zaznamenali a postupovali by odpovídajícím způsobem. I výsledky dechové zkoušky nenaznačují možné ovlivnění kouřením, které by se určitě projevilo, jak uvádí žalovaný. Důležitou roli hraje i to, že žalobce nic o kouření před provedením zkoušky nebo těsně po ní nezmínil. Naopak doznal, že předcházejícího dne požíval alkohol. Žalobní argumentace proto opravdu působí jako *ex post* snaha o zpochybnění dechových zkoušek, která ovšem za daných okolností nemůže uspět.
20. Námitka žalobce, že výsledky dechových zkoušek mohlo ovlivnit jeho kouření těsně před první z nich, je proto nedůvodná.

V. c) Materiální stránka přestupku

21. Ve své předposlední námitce žalobce zpochybňuje, jak správní orgány posoudily materiální stránku přestupku. Za stěžejní považuje, že nikoho neohrozil a neporušil prý žádný veřejný zájem. Vytýká správním orgánům sjednocení formální a materiální stránky přestupku.
22. Podle krajského soudu ovšem oba správní orgány postupovaly v tomto aspektu příkladně. Jak městský úřad, tak žalovaný pregnantně vysvětlily nebezpečí, jaká představuje řízení automobilu pod vlivem byť i jen nízké hladiny alkoholu (viz body 4 a 7 výše či str. 8-9 rozhodnutí žalovaného a str. 5-6 rozhodnutí městského úřadu).
23. Krajský soud si na právě citované a přesvědčivé části rozhodnutí správních orgánů dovoluje odkázat. Dodává, že podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem „*společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*“. Materiálním znakem přestupku je tedy jeho společenská škodlivost. Za společensky škodlivé lze považovat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. § 3 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Účelem zákona o silničním provozu je stanovení podmínek pro zajištění bezpečného a plynulého provozu na veřejně přístupných pozemních komunikacích. K zabezpečení tohoto úkolu stanoví práva a povinnosti účastníků silničního provozu (srov. důvodovou zprávu k § 1 zákona o silničním provozu). Porušením zájmu chráněného zákonem tak je porušení

podmínek pro zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2019, č. j. 44 A 5/2019-36, bod 31-32).

24. Žalobce se pak pokouší zpochybnit, že by jeho jednání naplňovalo i materiální stránku přestupku odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Tato věc se ovšem od citovaného rozsudku významně odlišuje po skutkové stránce stav věci. Ve věci, o níž tehdy Nejvyšší správní soud rozhodl, řidič překročil rychlost o 2 km několik metrů před označením konce obce mimo zastavěné území obce. V uvedeném rozsudku tedy Nejvyšší správní soud zdůraznil nutnost zabývat se materiální stránkou přestupku v případech při nepatrném překročení nejvyšší dovolené rychlosti, pokud existuje taková významná skutečnost, která by vylučovala, aby toto jednání porušovalo nebo ohrožovalo právem chráněný zájem společnosti (srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017-36, body 11-12).
25. Pokud tedy uvedeným rozsudkem ve svůj prospěch žalobce argumentuje, činí tak zcela nepřipadně. Nebezpečí, jaké pro účastníky silničního provozu představuje řidič ovlivněný alkoholem, není namístě zlehčovat. Řízení pod vlivem alkoholu v rozporu s § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu je jedním z typů jednání, které je samo o sobě natolik společensky škodlivé, že nepochybně naplňuje i materiální stránku daného přestupku. Jestliže žalobce namítá, že nikoho neohrozil, lze dodat, že za to i on sám může být rád. Správním orgánům pak vytýká něco, co reálně učinily. Jak namítá žalovaný, jeho argumentace na skutkové okolnosti věci neseďí.
26. Námitky žalobce na neprokázání materiální stránky přestupku jsou proto taky nedůvodné.

V. d) Výše uložené pokuty

27. Poslední námitka žalobce míří na výši správního trestu. Městský úřad jej měl uložit na spodní hranici. Žalobce proto zřejmě míří na výši pokuty uložené v částce 7.000 Kč. Zákaz řízení byl na spodní hranici uložen. Odkazuje na formu zavinění, kterou měla být nevědomá nedbalost.
28. Jak ale trefně podotýká žalovaný, přestupek žalobce spáchal se zaviněním ve formě učebnicové vědomé nedbalosti. Věděl, že po požívání alkoholu předcházejícího dne může ohrozit zájem na ochraně bezpečnosti silničního provozu, pokud bude pod jeho vlivem řídit, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (§ 15 odst. 3 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky].
29. Městský úřad pak ve svém rozhodnutí vysvětlil, proč žalobci uložil pokutu na střední hranici. Zohlednil čas a místo spáchání přestupku včetně skutečnosti, že to nebyl první dopravní přestupek žalobce. Tomu krajský soud nemá co vytknout.
30. Pokud tedy žalobce namítá, že forma jeho zavinění odůvodňovala uložení pokuty na spodní hranici, a že městský úřad výši pokuty nezdůvodnil, činí tak nedůvodně.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává přímo u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 3. února 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce